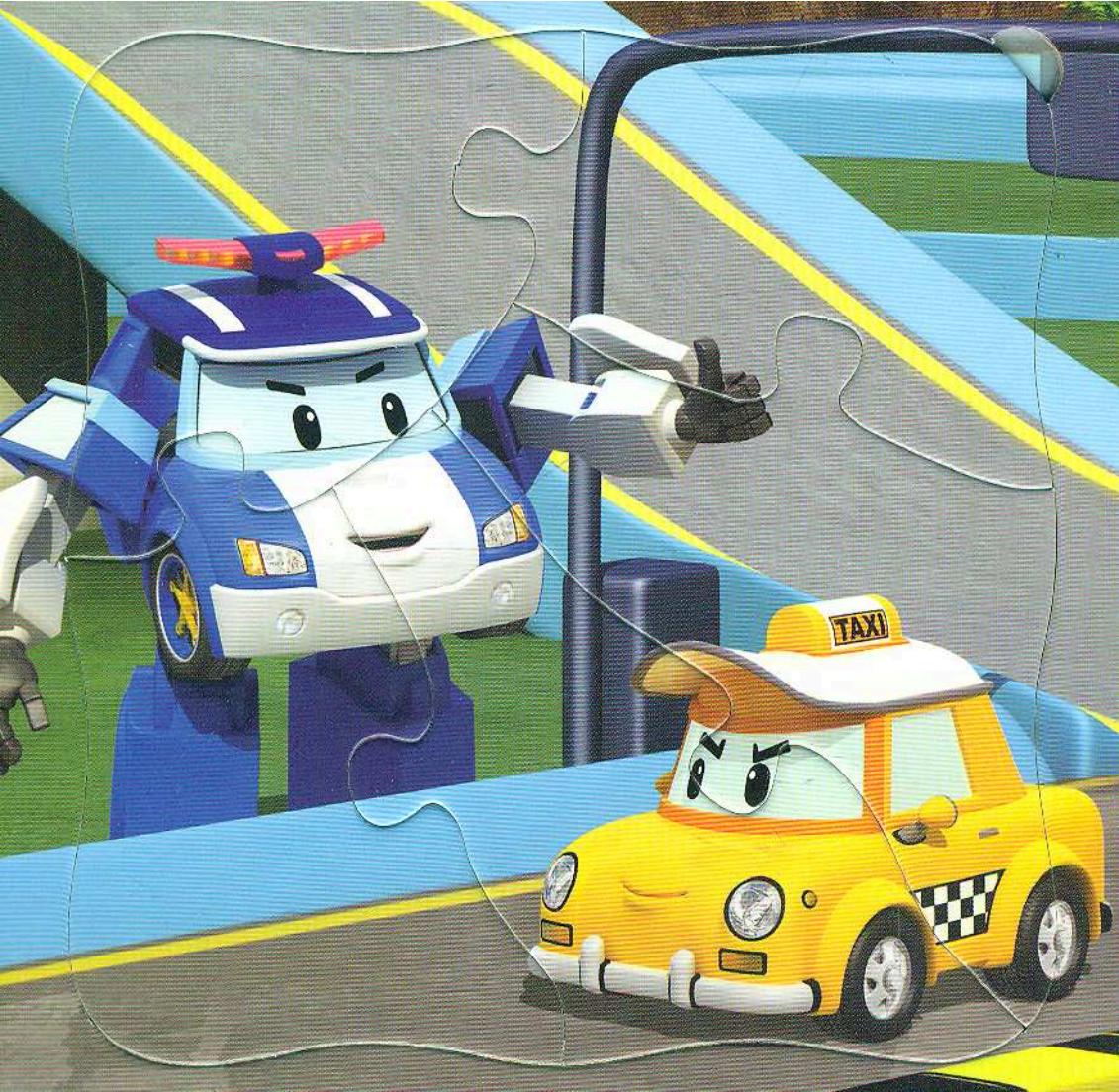

Біля головного офісу міста Брум зібралися майже всі машинки. Сьогодні був останній день техогляду. А проходити його слід для того, щоб усі деталі працювали справно й у дорозі з машиною не скінчилось лиха.

Першим пройшов техогляд Кеп. Полі похвалив його:

- Твої гальма в чудовому стані!
- Це тому,— відповів Кеп,— що я буваю в майстерні кожні півроку.
- Ти молодець! А ось Спукі не проходив техогляд уже три роки...

А тим часом евакуатор Спукі їхав вулицями міста. З його вихлопної труби виридався густий чорний дим.

— Спукі! — кричали йому вслід інші машини. — Що це за чорний дим? Від нього задихнутися можна.

— Білий дим — це ж так сумно! А чорний — це ж так весело! — відповідав Спукі і їхав собі далі. На одній із вулиць він зустрів Кепа.

— Привіт, Спукі! — поздоровкався Кеп. — Чому ти не проходиш техогляд? Через якусь несправність ти можеш потрапити в аварію!

— Не хочу! Можливо, пройду його іншим разом. А сьогодні не можу!

— Чому?

— Мені треба відвезти Пості на зарядку акумулятора. Він не може зрушити з місця.

І як Кеп не вмовляв Спукі пройти техогляд, той тільки блимнув фарами і помчав собі геть, обдавши Кепа їдким чорним димом.

— Спукі, де ж ти був так довго? — обурився Пості, коли евакуатор нарешті під'їхав до пошти.— Ти спізнився на дві години!

— Пості, краще глянь, як у мене з носа йде пара! — вигукнув Спукі й почав пихкати, намагаючись випустити пару.

— Я не маю часу на жарти! — зітхнув Пості.— Мені треба розвезти тонну посилок. Підвези мене, будь ласка, скоріше до акумуляторної станції.

— Гаразд! — погодився Спукі. Але що-йно він почав рухатись, як з його носа повалив дим і посипались іскри. Це перегрівся несправний двигун.

— Ой-ой-ой! — закричав Спукі.— Як пече!